

ÎNCHEIERE

19 mai 2021

mun.Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecători

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat,
în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată înaintată
de Societatea cu Răspundere Limitată „Vlavistarcon” împotriva Serviciului Fiscal de
Stat cu privire la anularea actelor administrative și obligarea emiterii actului
administrativ,

împotriva deciziei din 09 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 20 noiembrie 2019, SRL „Vlavistarcon” a înaintat cerere de chemare în
judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actelor administrative
și obligarea emiterii actului administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 17 august 2018 a intrat în vigoare Legea
nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, conform
căreia contribuabilii beneficiază de anularea amenzilor aferente bugetului de stat sau
fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală și majorările de întârziere
(penalitățile) calculate pentru neplata în termen a impozitelor, taxelor și a altor plăți
obligatorii aferente bugetului de stat în cazul achitării de către subiecții stimulării
fiscale, pînă în data de 20 decembrie 2018 inclusiv, a plăților de bază la impozite,
taxe și alte plăți aferente bugetului de stat.

Astfel, SRL „Vlavistarcon” s-a adresat către subdiviziunea teritorială a
Serviciului Fiscal de Stat în vederea achitării plăților de bază la impozite, taxe și alte
plăți aferente bugetului de stat, cu indicarea de către colaboratorii organului fiscal a
sumei necesar de achitat. În consecință, cu concursul colaboratorilor organului
fiscal, la 29 noiembrie 2018 a fost întocmit Actul seria AB nr. 238472 de ridicare a
mijloacelor bănești în numerar a contribuabilului SRL „Vlavistarcon”, fiind încasată
de către organul fiscal, în persoana inspectorului Veronica Rusu, suma de 66 532 de
lei, în cuantumul indicat în sistemul intern de evidență a organului fiscal.

A specificat că reprezentantul organului fiscal a indicat că suma achitată de 66 532 de lei este suficientă pentru stingerea restanțelor de bază la impozite, taxe și alte plăți aferente bugetului de stat.

La 17 decembrie 2018 acesta a identificat în sistemul de evidență, existența unor restanțe minore, fapt pentru care, conform ordinelor de încasare a numerarului nr. IJ87-2100, VI87-2100 și 5187-2100 s-a încasat de SRL „Vlavistarcon” taxa pentru amenajarea teritoriului, penalitate - un leu, impozit pe venit din activitatea operațională, penalitate - 66 lei, impozit pe venit din activitatea operațională, penalitate - 19 lei. În consecință, conform contului curent generalizat al contribuabilului SRL „Vlavistarcon”, figurează la rubrica „sold la plata de bază - 0.0 lei”, fiind înregistrat „credit” la „plata de bază” de 4,54 lei.

Reclamantul a indicat că, necătând la stingerea „obligațiilor de bază” față de bugetul de stat, Serviciul Fiscal de Stat nu a anulat obligația fiscală sub formă de „majorare de întârziere” în sumă de 30 329,87 de lei, fapt pentru care, la data de 21 august 2019, SRL „Vlavistarcon” s-a adresat Serviciului Fiscal de Stat cu cerere prin care a solicitat reexaminarea deciziei privind excluderea SRL „Vlavistarcon” din lista contribuabililor care vor beneficia de stimulare fiscală conform prevederilor Legii nr. 180 din 26 iulie 2018, aprobarea unei decizii pozitive în favoarea SRL „Vlavistarcon”, pe motiv că au fost respectate toate condițiile stabilite de Legea nr. 180 din 26 iulie 2018 ce ține de stingerea plăților de bază la impozite, taxe, la alte plăți aferente bugetului de stat până în data de 20 decembrie 2018 inclusiv.

Prin răspunsul Serviciului Fiscal de Stat din 04 septembrie 2019 s-a indicat în mod abuziv faptul că, cererea fără număr din 21 august 2019, depusă la Serviciul Fiscal de Stat, nu conține obiectul petiției (nu este specificat actul administrativ contestat), fiind invocată necesitatea înlăturării neajunsului.

Astfel, la 11 septembrie 2019, SRL „Vlavistarcon” a adresat Serviciului Fiscal de Stat contestație în care în mod justificat a invocat că obiect al cererii din 21 august 2019 a fost expunerea împotriva acțiunii de refuz în anularea restanței conform prevederilor Legii nr. 180 din 26 iulie 2019 privind declararea voluntară și stimulare fiscală.

A relatat reclamantul că prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 363 din 24 octombrie 2019, s-a respins contestația depusă de contribuabil împotriva acțiunii funcționarului fiscal din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, fiind invocat faptul că plata sumei de 0,26 lei aferentă plăților de bază la bugetul de stat, efectuată prin ordinul de plată nr. 1968858 din 18 decembrie 2018 a fost efectuată contrar pct. 1.10 din ordinul Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017 conform căruia la efectuarea „plăților de bază” la bugetul de stat, la destinația plății, urma a fi introdusă sintagma, /P103/”.

Reclamantul a invocat că, legiuitorul a stabilit doar o singură condiție pentru ca contribuabilul să beneficieze de prevederile Legii nr. 180 din 26 iulie 2018, și anume, condiția achitării de către subiecții stimulării fiscale, până în data de 20 decembrie 2018 inclusiv, a plăților de bază la impozite, taxe și alte plăți aferente bugetului de stat, inclusiv la defalcările de la impozitele și taxele de stat aferente bugetelor locale, nefiind de exemplu stabilită în calitate de condiție achitarea de către subiecții stimulării fiscale, până în data de 20 decembrie 2018 inclusiv, a plăților de bază la impozite, taxe și alte plăți aferente bugetului de stat, conform ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017 cu privire la modul de achitare și evidență a plăților la bugetul public național.

Opinează reclamantul, cum poate fi explicat faptul că în cadrul contului curent generalizat al contribuabilului SRL „Vlavistarcon”, figurează la rubrica „sold la plata de bază - 0,0 lei”, fiind înregistrat „credit” la „plata de baza” de 4,54 lei, în contextul în care SRL „Vlavistarcon” de la 17 decembrie 2018 nu a mai efectuat careva plăți la bugetul de stat. Totodată, în cadrul actului seria AB nr. 238472 de ridicare a mijloacelor bănești în numerar a contribuabilului, nu este indicată destinația plății „/PI03/” sau incluse alte cerințe.

A menționat reclamantul că, la 17 decembrie 2018 a efectuat operațiunile de achitare prin intermediul „Moldova - Agroinbank” SA, cu concursul inspectorului fiscal Rusu Veronica. La fel, conform pct. 1.3 al ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 transferurile naționale în folosul bugetului public național se efectuează cu utilizarea codurilor IBAN. Totodată, conform pct. 1.6 al ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 registrul codurilor IBAN se transmite de către Ministerul Finanțelor Băncii Naționale a Moldovei și prestatorilor de servicii de plată, Serviciului Fiscal de Stat, Serviciului Vamal, Casei Naționale de Asigurări Sociale și Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, care ulterior urmează a fi transmis subdiviziunilor/organelor subordonate pentru călăuză în activitate. Efectiv, cât timp plata în interesul SRL „Vlavistarcon” s-a efectuat corect, conform codului IBAN, nu poate fi vorba că careva plată nu a ajuns la destinație. În consecință, SRL „Vlavistarcon” nu pot fi impuse prevederile ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017, în calitate de act normativ ale autorităților administrației publice centrale de specialitate în vederea invocării unor condiții suplimentare celor indicate în Legea nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală. Totodată, urmează de reținut că în conformitate cu noțiunile de la art. 3 al Legii contabilității nr. 113 din 27 aprilie 2007, prin document primar este desemnată confirmare documentară (pe suport de hârtie sau în formă electronică) care justifică efectuarea operațiunii economice, acordă dreptul de a o efectua sau certifica producerea unui eveniment.

Drept urmare, cât timp conform actelor primare și anume ordinelor de încasare a numerarului nr. IJ87-2100, VI87-2100 și 5187-2100 din 17 decembrie 2018 s-au stins de către SRL „Vlavistarcon” toate obligațiile fiscale aferente plăților de bază la bugetul de stat până la data de 20 decembrie 2018, nu poate fi vorba despre faptul că Serviciul Fiscal de Stat trebuia să invoce că SRL „Vlavistarcon” nu a stins toate obligațiile de bază față de bugetul de stat la situația din 20 decembrie 2018 or, această afirmație contravine actelor primare, ordinelor de încasare a numerarului cât și propriului act intern, contului curent generalizat al contribuabilului.

A opinat că motivele invocate sunt formale și nu pot fi reținute în raport cu legea, și cu prevederile ordinului Ministerului Finanțelor care stabilește că plata la bugetul de stat se efectuează conform codului IBAN, care în condițiile cazului dat a fost corect indicat în ordinele de încasare a numerarului. Ca rezultat, obiect al acțiunii deduse judecății, este anume contestarea răspunsurilor și deciziilor Serviciului Fiscal de Stat prin care s-a refuzat în anularea sumei de 30 329,87 de lei cu titlu de majorare de întârziere reflectată în sistemul de evidență, cu includerea SRL „Vlavistarcon” în lista contribuabililor care vor beneficia de stimulare fiscală conform prevederilor Legii nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, cu obligarea organului fiscal să emită decizie în sensul anulării obligației fiscale cu titlu de majorare de întârziere.

A mai indicat SRL „Vlavistarcon” că prin cererea adresată la 21 august 2018 a solicitat aprobarea unei decizii pozitive în favoarea sa, în condițiile stabilite de Legea nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, ce ține de stingerea plăților de bază la impozite, taxe, la alte plăți aferente bugetului de stat. Or, art. 15 alin. (1) din Legea nr. 180 din 26 iulie 2018, stabilește doar survenirea anulării sumelor reflectate în sistemele de evidență ținute de Serviciul Fiscal de Stat, însă în condițiile prezentei cauze, în contextul în care SRL „Vlavistarcon” a identificat că suma de 30 329,87 de lei cu titlu de majorare de întârziere nu a fost anulată din oficiu s-a solicitat emiterea în acest sens a unei decizii, fapt pentru care și sa înaintat prezenta acțiune în contestare și în obligare, formulată în conformitate cu prevederile art. 206 alin. (1) lit. a) și b) din Codul administrativ.

A solicitat reclamantul, anularea răspunsului Serviciului Fiscal de Stat din 04 septembrie 2019 comunicat prin scrisoarea nr. 26-24-11/40211892 ca fiind ilegal, anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr. 363 din 24 octombrie 2019 prin care s-a respins contestația depusă de contribuabil împotriva acțiunii funcționarului fiscal din cadrul Serviciului Fiscal de Stat, ca fiind ilegală, obligarea Serviciului Fiscal de Stat să emită decizie privind anularea sumei de 30 329,87 de lei cu tilu de majorare de întârziere reflectată în sistemul de evidență, cu includerea SRL „Vlavistarcon” în lista contribuabililor care vor beneficia de stimulare fiscală conform prevederilor Legii privind declararea voluntară și stimularea fiscală nr. 180/2018.

Prin hotărârea din 22 iulie 2020 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată, cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Vlavistarcon” împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actelor administrative și obligarea emiterii actului administrativ.

În motivarea soluției sale instanța de fond a menționat că, condiția obligatorie de aplicare față de contribuabili a stimulării fiscale constă în faptul că, până în data de 20 decembrie 2018 inclusiv, contribuabilii urmează să achite integral plățile de bază la impozite, taxe, la alte plăți aferente bugetului de stat, inclusiv la defalcările de la impozitele și taxele de stat aferente bugetelor locale, potrivit cotelor procentuale stabilite conform legislației în vigoare, și/sau aferente fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală, administrate de Serviciul Fiscal de Stat, inclusiv cele aflate în evidență specială.

Astfel, reclamantul nu a respectat condiția prevăzută la art. 15 alin. (1) lit.a) din Legea nr.180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, și anume, nu a achitat, până în data de 20 decembrie 2018 plata de bază la bugetul de stat (impozitul pe venit din activitatea operațională) în sumă de 0,26 lei, corespunzător, aceasta nu poate beneficia de stimularea fiscală conform prevederilor Legii nr. 180/2018.

Instanța de judecată a considerat ca fiind nefondată cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Vlavistarcon”, deoarece, Serviciul Fiscal de Stat, prin argumentele și probele anexate la materialele cauzei a demonstrat în ședința de judecată legalitatea actelor contestate.

Manifestând dezacordul cu hotărârea instanței de fond, în termenul prevăzut de lege, SRL „Vlavistarcon”, la 31 iulie 2020 a depus cere de apel nemotivată, iar la 16 octombrie 2020, după recepționarea hotărârii motivate, a depus cerere de apel motivată împotriva hotărârii primei instanțe, prin care a solicitat casarea hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei decizii noi de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 09 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost admisă cererea de apel declarată de SRL „Vlavistarcon”, a fost casată integral hotărârea din 22 iulie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, și a fost pronunțată o decizie nouă prin care, a fost admisă cererea de chemare în judecată înaintată de SRL „Vlavistarcon” împotriva Serviciului Fiscal de Stat.

S-a anulat răspunsul Serviciului Fiscal de Stat din 04 septembrie 2019 comunicat prin scrisoarea nr. 26-24-11/402/11892, ca fiind ilegal.

S-a anulat decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 363 din 24 octombrie 2019 prin care s-a respins contestația depusă de contribuabilul SRL „Vlavistarcon”.

S-a obligat Serviciul Fiscal de Stat să emită decizie privind anularea sumei de 30 329,87 de lei cu titlu de majorare de întârziere reflectată în sistemul de evidență, cu includerea SRL „Vlavistarcon” în lista contribuabililor care vor beneficia de stimulare fiscală conform prevederilor Legii nr. 180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală.

În motivarea deciziei, Curtea de Apel Chișinău a indicat că, la pct. 1.10 al ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017 cu privire la modul de achitare și evidență a plăților la bugetul public național, este indicat că la achitarea obligațiilor fiscale, inclusiv a restanțelor la plăți de bază și/sau majorări de întârziere (penalități), la bugetul de stat, fondurile asigurării obligatorii de asistență medicală și bugetele locale, la perfectarea documentului de plată destinat transferului bugetar, contribuabilul/instituția financiară la rubrica „destinația plății” urmează să indice după caz (...).

Or, în condițiile prezentei cauze, la data de 17 decembrie 2018, SRL „Vlavistarcon” a efectuat operațiunile de achitare prin intermediul „Moldova-Agroinbank” SA, cu concursul inspectorului fiscal Rusu Veronica. La fel, conform pct. 1.3 al ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017, transferurile naționale în folosul bugetului public național se efectuează cu utilizarea codurilor IBAN. Totodată, conform pct. 1.6 al ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017, registrul codurilor IBAN se transmite de către Ministerul Finanțelor, Băncii Naționale a Moldovei și prestatorilor de servicii de plată, Serviciului Fiscal de Stat, Serviciului Vamal, Casei Naționale de Asigurări Sociale și Companiei Naționale de Asigurări în Medicină, care ulterior urmează a fi transmis subdiviziunilor/organelor subordonate pentru călăuză în activitate.

A menționat instanța de apel că atîta timp cît plata în interesul SRL „Vlavistarcon” s-a efectuat corect, conform codului IBAN, în strictă conformitate cu documentele de plată perfectate cu suportul funcționarului fiscal, nu poate fi vorba că careva plată nu a ajuns la destinație (bugetul de stat), atît timp cît Serviciul Fiscal de Stat a inclus plățile efectuate de SRL „Vlavistarcon” la 17 decembrie 2018 în cadrul contului curent generalizat, fiind indicate restanțe la bugetul public național - plata de bază, în mărime de 0,0 lei.

A considerat instanța de apel că răspunsul Serviciului Fiscal de Stat din 04 septembrie 2019 comunicat prin scrisoare nr. 26-24-11/402/11892, și decizia Serviciului Fiscal de Stat nr. 363 din 24 octombrie 2019 prin care s-a respins contestația depusă de contribuabilul SRL „Vlavistarcon” sunt neîntemeiate în coraport cu normele legale și circumstanțele de fapt elucidate anterior.

La 18 februarie 2021, Serviciul Fiscal de Stat a depus cerere de recurs nemotivată, iar la 14 aprilie 2021, cerere de recurs motivată împotriva deciziei din 09 februarie 2021 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei instanței de

apel cu emiterea unei decizii noi prin care să fie menținută hotărîrea instanței de fond.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei și nu a dat o apreciere corectă și obiectivă probelor prezentate de către intimat, acordând prioritate argumentelor apelantului care nu au avut un suport probatoriu.

Consideră că sunt lipsite de orice suport juridic alegațiile instanței de apel precum că în actul de ridicare a mijloacelor bănești în numerar seria AB nr. 238472 nu a fost indicată destinația plății sau incluse alte cerințe, deoarece, în conformitate cu pct. 1.14. din ordinul Ministerului Finanțelor nr.158 din 22 decembrie 2017 cu privire la modul de achitare și evidență a plăților la bugetul public național prin sistemul trezorerial al Ministerului Finanțelor în anul 2018, responsabili de corectitudinea întocmirii documentelor de plată, sunt plătitorii/contribuabilii.

A relatat că în conformitate cu pct. 5 din Regulamentul cu privire la modalitatea efectuării stimulării fiscale pentru sumele reflectate în sistemul de evidență a Serviciului Fiscal de Stat și al Serviciului Vamal, condiția obligatorie de aplicare față de contribuabili a stimulării fiscale constă în faptul că, până în data de 20 decembrie 2018 inclusiv, contribuabilii urmează să achite integral plățile de bază la impozite, taxe, la alte plăți aferente bugetului de stat, inclusiv la defalcările de la impozitele și taxele de stat aferente bugetelor locale, potrivit cotelor procentuale stabilite conform legislației în vigoare, și/sau aferente fondurilor asigurării obligatorii de asistență medicală, administrate de Serviciul Fiscal de Stat, inclusiv cele aflate în evidență specială.

Dat fiind faptul că, contribuabilul nu a respectat condiția prevăzută la art. 15 alin. (1) lit.a) din Legea nr.180 din 26 iulie 2018 privind declararea voluntară și stimularea fiscală, și anume nu a achitat până în data de 20 decembrie 2018, plata de bază la bugetul de stat (impozitul pe venit din activitatea operațională) în sumă de 0,26 lei, acesta nu poate beneficia de stimularea fiscală, conform prevederilor acestei legi.

A mai indicat recurentul că apreciază critic aserțiunile contribuabilului, cât și cele ale instanței de apel, în partea ce ține de faptul că Legea nr.180 din 26 iulie 2018 nu prevede în calitate de condiție obligatorie achitarea de către subiecții stimulării fiscale, până la data de 20 decembrie 2018 inclusiv, a plăților de bază la impozite, taxe și alte plăți aferente bugetului de stat conform ordinului Ministerului Finanțelor nr. 158 din 22 decembrie 2017 or, neindicarea expresă în conținutul normei a unor astfel de prevederi nu constituie temei de încălcare a legislației.

Recurentul consideră că instanța de apel eronat a apreciat că responsabili de corectitudinea întocmirii documentelor de plată sînt plătitorii/contribuabilii, iar contribuabilul nu a achitat până la data de 20 decembrie 2018, plata de bază la bugetul de stat (impozitul pe venit din activitatea operațională), în sumă de 0,26 lei, în conformitatea cu prevederile actelor normative în vigoare.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntîrziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat public la data de 09 februarie 2021 decizia contestată, care a fost expediată în adresa participanților la proces la 30 martie 2021 fiind recepționată de către Serviciul Fiscal de Stat, la data de 02 aprilie 2021 (f.d.167).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Serviciul Fiscal de Stat, s-a conformat prevederilor legale și a depus atât recursul nemotivat din 18 februarie 2021 cât și motivarea recursului din 14 aprilie 2021, în termenul prevăzut de art. 245 din Codul administrativ.

La 15 aprilie 2021, în adresa SRL „Vlavistarcon” a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței.

La 11 mai 2021, SRL „Vlavistarcon”, reprezentată de avocatul Cotună Andrian a depus referință la recursul declarat de către Serviciul Fiscal de Stat, prin care a solicitat declararea inadmisibilă a cererii de recurs.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că din Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ.

În context, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la

formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de Serviciul Fiscal de Stat, este inadmisibilă.

În conformitate cu prevederile art. art. 230, 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Serviciul Fiscal de Stat se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecători

Iurie Bejenaru

Victor Burduh